

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прзз 3/12
18.05.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Весне Поповић, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, записничарем, решавајући по захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца ПТЗ-34/12 од 28.02.2012. године, против пресуде Прекршајног суда у Врању 2-ПРУ.бр.147/11 од 26.11.2011. године и правноснажног решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Полицијске управе Врање Уп.бр.1268/11 од 08.09.2011. године, у предмету прекршаја, у нејавној седници већа одржаној дана 18.05.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се УВАЖАВА, УКИДАЈУ СЕ пресуда Прекршајног суда у Врању 2-ПРУ.бр.147/11 од 26.11.2011. године и решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Полицијске управе Врање Уп.бр.1268/11 од 08.09.2011. године и предмет враћа првостепеном органу на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Прекршајног суда у Врању 2-ПРУ.бр.147/11 од 26.11.2011. године одбијена је жалба окривљеног М.Т. из В. и потврђено решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, ПУ Врање Уп.бр.1268/2011 од 08.09.2011. године, којим је окривљени оглашен кривим за прекршај из члана 333. став 1. тачка 29. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, који је учињен у време, месту и на начин ближе означен у изреци првостепеног решења, и кажњен је новчаном казном у износу од 5.000,00 динара, уз обавезу уплате трошкова прекршајног поступка у износу од 700,00 динара.

Против наведене пресуде Прекршајног суда у Врању и првостепеног решења о прекршају, Републички јавни тужилац је поднео захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба прекршајног поступка у смислу члана 234. став 1. тачка 13. и 15. и став 2. у вези члана 85. став 4. и члана 175. став 2. Закона о прекршајима. У захтеву истиче да је првостепено решење о прекршају засновано на исказу окривљеног који није био упозорен на право да узме браниоца и да буде испитан у његовом присуству, па је на тај начин повређен члан 175. став 2. Закона о прекршајима. Такође, наводи да је изрека првостепеног решења неразумљива и у знатној мери противречна доказима у списима, јер се из изреке не види јасно у чему је поступање окривљеног било супротно члану 66. став 1. тачка 13. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, односно да ли је паркирање возила било забрањено саобраћајним знаком или је ометало кретање пешака, с обзиром да фотографија у списима указују на другачије околности. Сматра да је решењем првостепеног органа за прекршаје, као и побијаном пресудом Прекршајног суда у Врању, којом је потврђено то решење, повређен закон на штету окривљеног, па предлаже да суд уважи захтев и укине побијану пресуду и првостепено решење и предмет врати првостепеном органу на поновни поступак.

Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 265. став 2. Закона о прекршајима ("Сл. Гласник РС" број 101/05, 116/08 и 111/09), обавестио о седници већа Републичког јавног тужиоца, који, иако уредно обавештен, није приступио.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду и првостепено решење о прекршају, у смислу члана 266. став 1. Закона о прекршајима, Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Републички јавни тужилац основано захтевом за заштиту законитости указује да су пресуда Прекршајног суда у Врању 2-ПРУ.бр.147/11 од 26.11.2011. године и решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Полицијске управе Врање Уп.бр.1268/11 од 08.09.2011. године донети уз битне повреде одредаба прекршајног поступка у смислу члана 234. став 1. тачка 13. и 15. и став 2. у вези члана 85. став 4. и члана 175. став 2. Закона о прекршајима. Ово стога што се из записника о испитивању окривљеног од 01.09.2011. године, сачињеног од стране МУП-а Републике Србије-ПУ Врање, види да окривљени М.Т. није, у смислу члана 85. став 4. Закона о прекршајима, поучен о праву да се при првом

испитивању брани сам или уз стручну помоћ браниоца кога сам изабере, нити је у том записнику наведен његов исказ о томе да ли жели да узме браниоца по свом избору или да буде саслушан без ангажовања браниоца. Чланом 85. став 4. Закона о прекршајима прописано је да окривљени има право да се брани сам или уз стручну помоћ браниоца кога сам изабере, а суд је дужан да приликом првог испитивања окривљеног поучи о праву на браниоца, због чега поступање противно наведеној одредби Закона, представља повреду права одбране и битну повреду одредаба прекршајног поступка прописану чланом 234. став 2. Закона о прекршајима. Из записника о испитивању окривљеног од 01.09.2011. године произлази да на образцу записника постоји одштампана напомена да је окривљени упознат са захтевом за покретање прекршајног поступка и правима која има у овом поступку и да изјављује да ће се бранити сам - да је ангажовао браниоца - адвоката. Међутим, према налажењу Врховног касационог суда, не може се сматрати да је тиме испоштовано право одбране окривљеног, који у свом исказу није навео да је упознат са својим правом на одбрану.

Из списка предмета, такође, произлази да је окривљени оглашен кривим и кажњен за прекршај, означен у изреци првостепеног решења, на основу спроведеног доказног поступка и признања да је возило паркирао на спорном месту. Према одредби члана 175. став 2. Закона о прекршајима на исказу окривљеног који није био упозорен на право да узме браниоца по свом избору или да буде саслушан у присуству браниоца не може се засновати одлука. Оваквим поступањем првостепени орган је учинио битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 234. став 1. тачка 13. Закона о прекршајима.

Решавајући по жалби окривљеног изјављеној против наведеног првостепеног решења, Прекршајни суд у Врању је побијаном пресудом одбио жалбу и потврдио првостепено решење, налазећи да, у смислу члана 241. Закона о прекршајима, тим решењем нису учињене битне повреде одредаба прекршајног поступка и повреде материјалног прописа због којих би ожалбено решење морало бити укинато по службеној дужности. На тај начин и сам Прекршајни суд у Врању је учинио битне повреде одредаба прекршајног поступка из члана 234. став 1. тачка 13. и став 2. у вези члана 85. став 4. и члан 175. став 2. Закона о прекршајима.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да је изрека првостепеног решења неразумљива и противречна доказима у списима, јер се из ње не види јасно у чему је поступање окривљеног било супротно члану 66. став 1. тачка 13. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, односно да ли је паркирање возила било забрањено саобраћајним знаком или ометало кретање пешака, па је нашао да су ти наводи неосновани. Ово стога што је чланом 66. став 1. тачка 13. наведеног закона прописано да возач не сме да заустави или паркира возило на тротоару, осим ако је то дозвољено саобраћајном сигнализацијом, и ако на тротоару, када је возило паркирано, остане слободан пролаз за пешаке најмање ширине 1,60 метара, који не сме бити уз ивицу коловоза, што значи да су оба услова наведена кумулативно, па нема нејасноћа у погледу одређивања прекршаја за који је окривљени оглашен кривим.

Са изнетих разлога, налазећи да су основани наводи из захтева да је у прекршајном поступку повређено право окривљеног на одбрану, а што је од утицаја на законито и правилно доношење одлука, Врховни касациони суд је на основу члана 266. став 3. Закона о прекршајима, уважио захтев и укинуо првостепено решење и побијану пресуду и предмет вратио првостепеном органу на поновно одлучивање, који је дужан да поступи по члану 269. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

Записничар,

Гордана Богдановић, с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић, с.р.